

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v **právní věci žalobce: MVDr. S. R.**, zastoupeného JUDr. Jarmilou Černou, advokátkou, se sídlem Sladkovského 484, 530 02 Pardubice, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, za účasti: 1. JUDr. K. Š., 2. MUDr. K. Š., v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 30.4.2012, č.j. KrÚ – 17627/42/2012/OMSŘ/Dr,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 30.4.2012, č.j. KrÚ – 17627/42/2012/OMSŘ/Dr, a rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 11.10.2011, č.j. MmP 64337/2011, se pro nezákonnost a pro vady řízení zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 8.760 Kč k rukám JUDr. Jarmily Černé, advokátky AK se sídlem Pardubice, Sladkovského 484, Pardubice a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 30.4.2012, č.j. KrÚ – 17627/42/2012/OMSŘ/Dr, kterým žalovaný

podle § 92 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), zamítl jako nepřipustné odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále též „stavební úřad“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 11.10.2011, č.j. MmP 64337/2011, jímž bylo zastaveno řízení o nařízení odstranění stavby „Terénní úpravy na pozemku parc. č. 157/68 v kat. území Spočil“ (dále jen „stavba“). Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Z podnětu žalobce a dalších dotčených osob bylo zahájeno z moci úřední správní řízení o odstranění výše zmíněné stavby, přičemž do okruhu účastníků řízení zahrnul správní orgán I. stupně vedle stavebníka a vlastníka pozemku i žalobce, s nímž jednal jako s účastníkem řízení. Žalobce namítl, že důvodem odstranění stavby je skutečnost, že tato byla provedena bez příslušného povolení, tedy zákonné předpoklady ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (dále jen „stavební zákon“), a dále to, že navážka zeminy na pozemek parc. č. 157/68, na němž je stavba umístěna, zapříčinila změny vodního režimu v dané oblasti, způsobující nadměrné zamokřování sousedních pozemků, tedy i pozemku žalobce, které nejenom nepříznivě ovlivňuje kvalitu bydlení, ale v konečném důsledku ohrožuje, poškozují jejich majetek. Magistrát města Pardubic jako správní orgán I. stupně rozhodl o zastavení řízení o nařízení odstranění stavby pro odpadnutí jeho důvodu, neboť z předloženého hydrogeologického posudku vyplývá, že rodinný dům na výše zmíněném pozemku nezpůsobuje zamokřování sousedních pozemků. Usnesení o zastavení řízení stavební úřad nikomu nedoručoval, neboť konstatoval, že se jedná o usnesení, které se pouze poznamenává do spisu, a proti takovému usnesení zákon nepřipouští možnost podat odvolání s odkazem na ustanovení § 76 odst. 5 správního řádu. Žalobce proti tomuto usnesení podal odvolání, které žalovaný jako nepřipustné zamítl, když dospěl k závěru, že bylo podáno proti usnesení, proti němuž právo podat odvolání správní řád vylučuje. S tímto závěrem žalovaného se však žalobce neztotožňuje, když je „přesvědčen, že skutková, důkazní ani procesní situace neodůvodňovala postup ve smyslu ustanovení § 66 odst. 2 správního řádu.“ Ze zákonné dikce, kterou žalobce v žalobě citoval (§ 66 odst. 2, § 76 odst. 3 správního řádu), žalobce vyvodil, že případy, kdy se usnesení poznamenává do spisu, jsou pouze taxativně stanovené zákonem. Na projednávanou věc však nelze aplikovat žádný ze zákonem stanovených případů, ve kterých je uvedený postup možný. Z tohoto důvodu proto mělo být rozhodnutí oznámeno podle ustanovení § 72 správního řádu, žalobce nebyl o rozhodnutí správního orgánu vyrozuměn, s tímto se seznámil při nahlédnutí do spisu u správního orgánu I. stupně.

Žalobce zároveň dále namítl, že se správní orgány nevypořádaly se všemi okolnostmi majícími vliv na výsledek předmětného řízení. Stavební úřad se nevypořádal se skutečností vyplývající z ustanovení § 103 odst. 1 písm. f) stavebního zákona, podle něhož úpravy terénu v podobě násypu do 1,5 m výšky, pokud jsou větší než 300 m² a hraničí s veřejnými pozemními komunikacemi a s veřejnými prostranstvími, vyžadují k provedení stavební povolení, což v daném případě vydáno nebylo. Dále se nevypořádaly s tím, že provedené terénní úpravy jsou provedeny v rozporu s usnesením zastupitelstva obce Spočil č. 2/I/2004 ze dne 11.2.2014 ve věci stanovení podmínek – regulativů pro výstavbu rodinných domů – první etapa v lokalitě Morčák v k. ú. a obci Spočil. Stavební úřad byl povinen zabývat se všemi námitkami, které jsou z hlediska ustanovení § 129 stavebního zákona významné, a to z úřední povinnosti. Stavební úřad „postavil“ své závěry na obsahu znaleckého posudku, který byl v průběhu řízení ze strany vlastníka zmíněného pozemku, na němž je umístěna stavba,

předložen. Ten však řeší vlivy vybudované novostavby v daném pozemku na okolní pozemky, nikoli vliv provedené navážky na okolní pozemky a umělé navýšení terénu na zmíněný pozemek oproti všem sousedním pozemkům. Správní orgán I. stupně postupoval tak v rozporu se zákonem, žalovaný tuto nezákonnost „zcela ignoroval“. Žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil Magistrátu města Pardubic k novému projednání a rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 26.11.2012 uvedl, že stavební úřad na základě shromážděných podkladů dospěl k závěru, že na zmíněném pozemku byly provedeny terénní úpravy spočívající v navýšení terénu okolo rodinného domu v mocnosti cca 0,5 m do výšky. Těmito terénními úpravami nedošlo k podstatné změně prostředí a nebyly podstatně změněny odtokové poměry v místě. Dále konstatoval, že se nejedná o terénní úpravy ve smyslu § 3 odst. 1 stavebního zákona a vydal rozhodnutí dle § 66 odst. 2 správního řádu, jímž zastavil řízení o odstranění uvedené stavby, neboť důvod řízení po jeho zahájení odpadl. Napadené usnesení se pouze poznamenává do spisu, což znamená, že se účastníkům řízení neoznamuje doručením stejnopisu jeho vyhotovení. Proti tomuto usnesení se nelze odvolat (§ 76 odst. 5 správního řádu). Žalobce nebyl účastníkem předmětného řízení o odstranění stavby, byl pouze jako vlastník sousedního pozemku vyzván stavebním úřadem k účasti na kontrolní prohlídce za účelem umožnění vstupu na pozemky, proto neměl stavební úřad povinnost žalobce o vydání napadeného usnesení vyrozumět. Dle § 76 odst. 3 správního řádu se o usnesení, které se pouze poznamenává do spisu, vhodným způsobem vyrozumí pouze účastníci řízení. Proti jakékoliv formě rozhodnutí ze strany stavebního úřadu v předmětné věci by žalobce nemohl uplatnit opravný prostředek, protože nebyl zahrnut do okruhu účastníků řízení o odstranění stavby zahájeného z moci úřední. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud v řízení vedeném podle ustanovení § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s., soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a

povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov.např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Jak vyplývá ze správního spisu, rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného byla vydána v řízení o odstranění stavby zahájeném z moci úřední, vedeném podle ustanovení § 129 odst. 1 stavebního zákona, když předmětem odstranění byla stavba spočívající v údajně nepovolených terénních úpravách na výše zmíněném pozemku

v katastrálním území Spojil, přičemž žalobce je vlastníkem sousedního pozemku parc. č. 157/67. Tato skutečnost mimo jiné vyplývá i z protokolu z kontrolní prohlídky ze dne 8.9.2011. Stavební úřad oznámil řízení o odstranění stavby oznámením ze dne 3.10.2011, přičemž jako účastníky tohoto řízení v něm označil JUDr. K. Š. jako vlastníka pozemku a MUDr. K. Š. jako stavebníka. Žalobce v tomto oznámení nebyl uveden jako účastník řízení a nebylo mu toto oznámení také doručováno. Dále je ve správním spisu založena výzva k účasti na kontrolní prohlídce konané dne 8.9.2011, na kterou byl přizván mimo jiné i žalobce s tím, že dle této výzvy stavební úřad jej požádal vedle ostatních vlastníků sousedních pozemků o umožnění přístupu k uvedené stavbě. Zároveň je ve spisu obsažena i žádost o nahlédnutí do spisu, mimo jiné i žalobce zastoupeného jeho právní zástupkyní (žádost ze dne 23.9.2011). A právě v této žádosti žalobce s dalšími vlastníky sousedních pozemků uvádí: „Moji klienti mají právní zájem na výsledku řízení o odstranění stavby, neboť jejich pozemky bezprostředně sousedí s pozemkem, na němž byly provedeny terénní úpravy, které jsou předmětem uvedeného řízení. Rozprostřením navážky zeminy došlo k výraznému zvýšení terénu předmětného pozemku oproti sousedním pozemkům mých mandantů. Zejména však popsány terénními úpravami došlo ke změně původních poměrů, a to v podobě zhoršení odtokových poměrů vod z citované nemovitosti a následnému opakovanému zaplavování nemovitostí mých mandantů při výraznějších dešťových srážkách, ničení zasazené vegetace a celkovému trvalému podmáčení pozemků, které znemožňuje jejich řádné užívání. Z výše uvedeného důvodu moji klienti dali podnět k zahájení předmětného řízení a opakovanými stížnostmi brojili proti průtahům. Protože rozhodnutí v dané věci významným způsobem ovlivní kvalitu dalšího užívání dotčených pozemků v jejich vlastnictví, tedy bezprostředně výkon jejich vlastnických práv, je na místě konstatovat, že tato žádost je ve smyslu shora citovaného zákonného ustanovení důvodná.“

A právě při seznámení se s uvedenou žádostí měl stavební úřad zbystřit svou pozornost, neboť se v podstatě jednalo o uplatnění práv účastníka zmíněného řízení o odstranění stavby. Za toho jej však, jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a v podstatě i z vyjádření žalovaného, správní orgán I. stupně a žalovaný nepovažovali, což mělo za následek vznik vady řízení zahrnující podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.), a to z následujících důvodů:

Podle § 129 odst. 1 a 3 stavebního zákona:

1) Stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby

a) která svým závadným stavem ohrožuje život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí anebo majetek třetích osob a její vlastník přes rozhodnutí stavebního úřadu ve stanovené lhůtě neodstranil závadný stav stavby; jde-li o stavbu nebo zařízení, které jsou kulturní památkou, postupuje se podle zvláštního právního předpisu³²⁾,

b) prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, nebo

c) u níž bylo stavební povolení zrušeno podle § 176 odst. 5 a stavbu nelze zachovat.

(3) U stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.

Krajský soud nemá pochyb o tom, že z výše citované části žádosti o nahlédnutí do spisu vyplývá tvrzení o přímém dotčení žalobce jako vlastníka pozemku sousedícího s předmětnou stavbou, čili krajský soud nemá pochyb o tom, že žalobce byl nepochybně účastníkem řízení o odstranění stavby (§ 27 odst. 2 správního řádu). Krajský soud se tedy neztotožňuje s vyjádřením žalovaného k žalobě, které se týká tvrzení žalovaného o tom, že žalobce nebyl účastníkem zmíněného řízení. On jím ve skutečnosti byl, avšak správní orgány jej chybně za tohoto účastníka řízení nepovažovaly. Ze zmíněného tvrzení žalobce uvedeného v žádosti o nahlédnutí do spisu a v podstatě i v podnětu k zahájení tohoto řízení vyplývá tvrzení žalobce o zásahu do jeho vlastnického práva, čili i rozhodnutí stavebního úřadu v řízení o odstranění stavby lze považovat za rozhodnutí, které se dotýká právní sféry žalobce. Stavební úřad tak proto, i když dospěl k závěru, že původní jeho názor (resp. subjektivní domněnka správního orgánu) se v průběhu řízení ukázal jako mylný (resp. mylná), když dospěl k závěru, že se nejedná o stavbu – terénní úpravy ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 stavebního zákona a odpadl tak důvod pro zahájení řízení o odstranění stavby, tak byl povinen vydat deklaratorní rozhodnutí, nikoliv jen usnesení o zastavení tohoto řízení. Stavební úřad však postupoval podle § 66 odst. 2 správního řádu, podle něhož řízení vedené z moci úřední správní orgán usnesením zastaví, jestliže zjistí, že u některého správního orgánu již před zahájením tohoto řízení bylo zahájeno řízení v téže věci, nebo jestliže v řízení, ve kterém nemohou pokračovat právní nástupci, odpadl jeho důvod, zejména jestliže účastník zemřel, nebo zanikl, anebo zanikla věc nebo právo, jehož se řízení týká. Toto usnesení se pouze poznamená do spisu. V takovém případě se toto usnesení poznamenává tedy pouze do spisu s tím, že se o něm účastníci řízení pouze vhodným způsobem vyrozumí (§ 76 odst. 3 správního řádu). Krajský soud je názoru, že však v dané věci měl rozhodnout stavební úřad nikoliv usnesením, ale deklaratorním rozhodnutím, když toto rozhodnutí se mohlo dotknout právní sféry ostatních účastníků řízení, zejména tedy žalobce. V dané věci je totiž mít třeba na paměti otázku ochrany veřejných subjektivních práv, která mohou být zmíněným postupem, resp. rozhodnutím stavebního úřadu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., zasažena. Z konstantní soudní judikatury vyplývá, že pojem „rozhodnutí“ je označením technickým, a že je třeba k němu vždy přistupovat z hlediska jeho obsahu a nikoliv formy (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 8.8.2002, sp. zn. IV. ÚS 233/02). Ve správním soudnictví žalobní legitimace by neměla být svázána s existencí ex ante přesně specifikovaných veřejných subjektivních hmotných práv žalobce, ale s tvrzeným zásahem do právní sféry žalobce. Tak tomu bude vždy v situaci, kdy se jednostranný úkon orgánu moci výkonné, vztahující se ke konkrétní věci a ke konkrétním adresátům, závazně a autoritativně dotýká právní sféry žalobce. Nejde tedy o to, zda úkon správního orgánu založil, změnil či zrušil práva a povinnosti žalobce, nýbrž o to, zda se podle tvrzení žalobce v žalobě – negativně projevil v jeho právní sféře (srov. rozhodnutí

rozšířeného senátu NSS ze dne 23.3.2005, č. j. 6 A 25/2002-42, a ze dne 21.10.2008, č.j. 8 As 47/2005-86).

Je nepochybné, že v dané věci již v průběhu správního řízení žalobce tvrdil, že v důsledku uvedené stavby bylo zasaženo do jeho právní sféry, a proto o zastavení předmětného řízení bylo třeba vydat deklaratorní rozhodnutí, nikoliv pouze usnesení procesního charakteru. Protože žalobce byl účastníkem zmíněného řízení o odstranění stavby, tak měl právo podat odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, o němž měl žalovaný rozhodnout v řádném odvolacím řízení vedeném podle ustanovení § 81 a násl. správního řádu, přičemž nemohl o odvolání žalobce rozhodnout tak, že jej zamítl jako nepřipustné z důvodu, že proti tomuto usnesení o zastavení řízení nebylo možné podat odvolání. Krajský soud proto dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo nezákonné a z tohoto důvodu byl dán důvod pro jeho zrušení podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s.

Krajský soud si zároveň je vědom skutečnosti, že pro posouzení rozhodnutí správního orgánu I. stupně není podstatné jeho formální označení, tj. v daném případě usnesení, ale podstatný je jeho obsah, když ten svědčí o tom, že v dané věci by bylo možné považovat toto usnesení za deklaratorní rozhodnutí výše zmíněné, proti němuž žalobce podal odvolání, čili za určitých okolností by soud nemusel rozhodnout o zrušení správního orgánu I. stupně, tyto okolnosti daného případu soudu však neumožnily, aby rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezrušil, a to z následujících důvodů:

Jak již soud výše uvedl, správní orgán I. stupně nepovažoval žalobce za účastníka řízení, čili mu neumožnil uplatnit jeho procesní práva v plném rozsahu dle správního řádu. Na tom nemění ani nic skutečnost, že jej přizval na zmíněnou kontrolní prohlídku, když mu ale nezaslal uvedené oznámení o zahájení řízení, neposkytl mu možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu) a nemohl se tak věcně zabývat, v důsledku tohoto porušení procesních práv žalobce, jeho námitkami, které v důsledku postupu správního orgánu I. stupně mohl žalobce vznést až v odvolání proti jeho rozhodnutí, když toto rozhodnutí mu jako účastníkovi řízení stavební úřad řádně neoznámil a žalobce se s ním seznámil, jak tvrdil v žalobě, při nahlédnutí do správního spisu (např. se jedná o námitku uvedenou v odvolání a i v žalobě, týkající se tvrzení, že provedené terénní úpravy jsou v rozporu s usnesením zastupitelstva obce Spočil č. 2/I/2004 ze dne 11.2.2004 ve věci stanovení podmínek – regulativů pro výstavbu rodinných domů v dané lokalitě v obci Spočil). Z uvedeného důvodu krajský soud proto zrušil pro vadu řízení zahrnující podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.) i rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož úspěšný žalobce měl proti neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které zahrnují soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, dále odměnu a paušální náhradu za dva úkony právní služby, tj. příprava a převzetí věci a sepsí žaloby, tj. $2 \times 2.100 \text{ Kč}$ a $2 \times 300 \text{ Kč}$, s připočtením 20% DPH, čili celkem činí náklady řízení 8.760 Kč(§ 3, 7, 9, 13, 14 vyhl.č. 177/1996 Sb.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 21. ledna 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová